

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2704

гр. София, 01.04.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав, в закрито заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Ванина Колева

като разгледа дело номер **2520** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано е по жалба на Б. Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] ж.к. Л. [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-30/09.02.2022г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) С., с което е оставена без уважение жалба на дружеството с вх. № 53-06-1210/15.02.2021г. по описа на ТД на НАП С. срещу Постановление с изх. № С.-087-0000001/29.09.2020г., издадено на основание чл. 232, ал.6 от ДОПК от старши публичен изпълнител Р. А. при ТД на НАП С.. В жалбата се съдържа искане за спиране на действието на оспорваното изпълнението на Постановление с изх. № С.-087-0000001/29.09.2020г., издадено на основание чл. 232, ал.6 от ДОПК от старши публичен изпълнител Р. А. при ТД на НАП С.. Във връзка с направеното искане за спиране на изпълнение по посочените изп. дела, съдът намира, че същото е недопустимо, предвид следните съображения: Защитата срещу принудителното изпълнение е регламентирана в нормите на чл. 266-269 от ДОПК и в тях не е предвидено обжалване на действие по чл. 232, ал.6 от ДОПК.

Разпоредбите на глава Двадесет и седма от ДОПК "Защита срещу принудително изпълнение", уреждащи обжалването на действията на публичния изпълнител пред директора на ТД на НАП и съответно - на неговото решение по съдебен ред, не предвиждат изрично правомощия на съда, разглеждащ жалбата, подадена по чл. 268 от ДОПК, да спре изпълнението, респ. обжалваните действия на публичния изпълнител. Компетентен да спре принудителното изпълнение /действие/, според чл. 222 и чл. 222а ДОПК, е публичният изпълнител в изчерпателно изброените случаи. Изключение от това правило е въведено в чл. 267, ал. 2, т. 2 ДОПК, съгласно който решаващият орган може да спре изпълнението, ако са налице основанията за спиране принудителното изпълнение по този кодекс, чието решение подлежа на самостоятелно обжалване, каквато хипотеза в настоящия случай не е налице.

Няма спор, че се касае за искане за спиране и отмяна на действия на публичен изпълнител по образувано изп. дело за събиране на публични държавни вземания. Редът за събиране на последните е този, който е разписан в ДОПК. Същото се извършва от публичните изпълнители при НАП, освен ако в закон е предвидено друго, съгласно чл. 163, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК. Според разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ДОПК, действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Директорът на съответната ТД на НАП е решаващият орган, който разглежда жалбата и ако е редовна се произнася с решение съгласно чл. 267, ал. 2 от ДОПК. Именно актът на органа по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 от ДОПК е акта, който подлежи на обжалване пред съда, съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Цитираната правна уредба в глава XXVII от ДОПК установява задължителен административен контрол на действията на публичния изпълнител, поради което е процесуално недопустимо те да бъдат оспорени направо пред съда.

От друга страна, в чл. 222 от ДПОК са уредени няколко хипотези на спиране на принудителното изпълнение, което отново става с разпореждане на публичния изпълнител, а не от страна на съда.

Съгласно разпоредбата на чл. 266, ал. 4 от ДОПК жалбата не спира действията по принудителното изпълнение. Приложение намират специалните норми на ДОПК - чл. 222 и чл. 222а от ДОПК, респ. чл. 267, ал. 2, т. 2 от ДОПК, а не разпоредбите на чл. 60, ал. 4, респ. чл. 166, ал. 4 от АПК. Тъй като е депозирана от длъжника, а не от трето лице със самостоятелни права, не е налице и хипотезата на чл. 266, ал. 4 от ДОПК. Визираните специални разпоредби сочат, че правомощие да спре изпълнителното дело притежава единствено публичният изпълнител, съответно решаващият орган, като на съдебно обжалване подлежи именно решението на този орган, съгласно нормата на чл. 267, ал. 2, т. 2 от ДОПК.

В конкретния случай липсват данни искане за спиране на изпълнението пред административния орган да е направено с жалба с вх. № 53-06-1210/15.02.2021г. не е заявено, респективно липсва и произнасяне на директора на ТД на НАП С. в посочения смисъл. Следователно, направеното за първи път в жалбата до съда искане за спиране на действията по принудителното изпълнение е недопустимо и като такова следва да се остави без разглеждане.

В този смисъл е и практиката на ВАС (Определение № 13755 от 14.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 13253/2016 г., I.o.; Определение № 2862 от 4.03.2010 г. на ВАС по адм. д. № 2601/2010 г., I о. и др.)

По изложените съображения, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на [фирма], ЕИК[ЕИК], за спиране на действието на оспорваното изпълнението на Постановление с изх. № С.-087-0000001/29.09.2020г. като недопустимо.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му и връчването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: